

РЕШЕНИЕ

№ 6098

гр. София, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Г. Ст. Чехларов
Цветина Цолова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20231100503870 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника „М..Е“ ООД срещу решение от 12.10.2022 г. по гр.д. №14368/2022 г. на Софийския районен съд, 125 състав, в частта, в която е признато за установено, че жалбоподателят дължи на „Б.М.“ ЕООД на основание чл.422 ГПК вр. чл.266 ЗЗД сумата от 18 052,80 лв., от която: сумата 3395,60 лв., дължима по проформа фактура №106/30.04.2020 г. на стойност 4395,60 лв., сумата 2266,00 лв., дължима по проформа фактура №109/28.05.2020 г. на стойност 4266,00 лв., сумата 2622,00 лв., дължима по проформа фактура №113/25.06.2020 г. на стойност 2622,00 лв., сумата 3444,00 лв., дължима по проформа фактура №115/28.07.2020 г. на стойност 3444,00 лв., сумата 4395,60 лв., дължима по проформа фактура №119/27.08.2020 г. на стойност 4395,60 лв., и сумата 1929,60 лв., дължима по проформа фактура №121/02.10.2020 г. на стойност 1929,60 лв., която сума съставлява незаплатено задължение по договор 006/07.12.2018 г. за изработка, ведно със законната лихва от 21.09.2021 г. до окончателното изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по гр.д. №54864/2021 г. по описа на СРС, 125 състав, като ответникът е осъден да заплати на ищеца разноски в заповедното и исковото производство.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно, необосновано и незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Сочи, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че дължи присъдената главница по процесните проформа фактури, тъй като падежът на задължението не е настъпил, съгласно уговореното в договора – след предоставяне на данъчна фактура. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да отхвърли изцяло предявения иск. Не претендира разноски.

Въззиваемата страна „Б.М.“ ЕООД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва

жалбата и моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Решението не е обжалвано от ищеца в частта, в която предявеният установителен иск е отхвърлен за разликата над посочения по-горе размер, поради което е влязло в законна сила в тази му част.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна.**

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Предявеният иск е за реално изпълнение на задължението за заплащане на дължимото възнаграждение по договор за изработка.

В тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение между него и ответника, по силата на което за ответника е възникнало задължението за плащане на уговорената цена, както и че изпълнил задълженията си по договора качествено, а работата е приета от възложителя.

В тежест на ответника е да докаже положителния факт на плащането.

Наличието на облигационни отношения и тяхното съдържание не е спорно между страните и се установява от представения по-делото договор за услуга №006/07.12.2018 г. В чл.7 ал.1 от договора е договорено заплащането на извършените дейности във връзка с изпълнението на договора да се извършва от възложителя ежемесечно до 25-то число на месеца, следващ текущия месец, в който се извършва услугата, след предоставяне на данъчна фактура от страна на изпълнителя.

В конкретния случай по делото не е спорно приемането на работата. Ето защо, следва да се приеме, че по делото е установено при условията на пълно и главно доказване приемане на изработеното от страна на поръчващия. Доколкото не се установи при приемането поръчващият да е направил никакви възражения за неточно /некачествено/ изпълнение, следва да се приложи необоримата презумпция по чл.264 ал.3 ЗЗД за правилно изпълнена работа.

С оглед на изложеното, съдът приема, че по делото е установено при условията на пълно и главно доказване наличието на договор, по който изпълнителят е престираал точно – изпълнил е възложената работа, съгласно уговореното, срещу което за ответника е възникнало задължение да заплати дължимото възнаграждение.

Ирелевантно за задължението на възложителя за заплащане на договореното възнаграждение за изработеното е задължението за по чл.7 ал.1 от процесния договор, т.е. неизпълнението му не може да доведе до отпадане задължението на възложителя да заплати възнаграждението за изработеното. Регулативното действие на договорни клаузи с

посоченото по-горе съдържание не касае възникването и изискуемостта на вземането за възнаграждение за извършената работа, а е от значение за изпадането в забава от страна на длъжника /в този смисъл е тайната практика на ВКС – напр. Решение №178/13.10.2017 г. по т.д. №638/2017 г. на II ТО, решение №158/07.11.2013 г. по т.д. №1128/2012 г. на ТО и др./. Фактурата е първичен счетоводен документ, с който доставчикът документира доставка на стока или услуга към получателя и. Съгласно чл.113 ал.1 ЗДДС, всяко данъчно задължено лице - доставчик, е длъжно да издаде фактура за извършената от него доставка на стока или услуга /или при получаване на авансово плащане преди това, освен в случаите, когато доставката се документира с протокол по чл.117 ЗДДС/, като неизпълнението на това задължение е скрепено с административно-наказателна отговорност. Издаването на фактурата обективира изпълнението на данъчното задължение, а изпращането и на получателя - волеизявлението на издателя, че очаква плащане. Задължението на възложителя за плащане на възнаграждението е станало изискуемо с приемането на извършената работа, а издаването на фактурата от изпълнителя, подписването и отразяването и в счетоводните книги на възложителя, е ирелевантно за настъпването на падежа на задължението на поръчващия, тъй като той вече е настъпил.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд по отношение на предявения иск, въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение на СРС – потвърдено, като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на въззиваемата страна на основание чл.78 ал.3 ГПК се дължат разноски във въззивното производство, но доколкото същият не е представил доказателства за направени такива, то и не следва да му бъдат присъждани.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №11061/12.10.2022 г., постановено по гр.д. №14368/2022 г. по описа на СРС, ГО, 125 състав, **в обжалваната част.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____